

Neményi Zsolt

SZÉLÜTÉSVESZÉLY

*Időm – örökzöld, afféle speciális szolgáltatás,
látok rajt' keresztül előre, mint egy tejüvegen:
opálba csiszolt homokkőben – mondjuk
a cselekményt, automatikusan a cicomát, mégis
akár ő vagy én, de valahogy ugrik a végzet.*

*Eszkimó áll az ajtó előtt, higanyként lóg
vállán a magán-kálvária,
nem tágít azért sem,
oly törékeny, idoma oly vékony, s picci,
fenekén ezüstpapírként csillan a dér.
Most elég egy semmi-bátor pillanat,
és minden a visszájára fordul: a hidegben
az ágak mögötti élővilág (pl. madarak) csóvafénye,
ideleenn az egyezkedés, visszavonulás,
s máris üvölt az, ki maga elé mered;
a száj keskeny ívén kétségbeesve zokog.
Később sem mozdul, csak a lakásban restaurált
freskók fölé magasodik.
Kalapács az ágyba!, szelíd elragaszkodás:
nászi nesz!, kiáltom neki,
mert lassan én is belemelegszem,
miközben ő, mint a melegcsap, csak
susog, sistereg,
hogy nem fogy ki belőle ez a kérkedő tánc,
ujjremegés, antiszájzár. Kalapács!,
kiáltom fenenagy szeretetem jeléül,
de karját rázva már önti szét a bort,
hogy bőrén lecsorogjon, le a vállgödrökbe
a kicserepesedett szája mögül. Szóömleny.
Bakátsnyár – elolvad a zománclángban
növényi szag, koralltrombiták,
csak a kutyaszarok kelepelnek,
meg a repedések a féklámpák sűrűjében.*

*Távolléte, mint üveggolyót, mint mégis olyat,
átütőpapíron röpteti, hogy az eposzok sem különbül.*

Mégis dökög a kimondott szó, beiktatás a versbe,
installálóban mezei lovak,
KÉTESÉLYES PILLANAT EZ kaffogó szemhéjak előtt,
és bolyongások tátott bamba szájjal,
lezární!,
és a zománclángban továbbra is
a növényi szag és/vagy szépzene:
Eszkimó ujjai a ritkás szalma között;
ujjpercnyi koppintás az aranyötvözet szálakon.

A ház felémenet elveszett az oldaltáska.
Elveszett persze abban a rettenetes ázsiai földben
visszaszelídítése a másnapnak, kispályák körén
mandzsettafutás, a vörös maszatban napfelkelték,
tekintetek a pohár falán, kikönnyezett
szélütésveszély.

